

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γρουντᾶς Εὐβ. (Ἀλι-
βέρ.) Στερελλ. (Ἀλάρτ.) Γρουντᾶς Ἀθῆν. Εὐβ. (Μαντούδ.)
Στερελλ. (Ἀταλ. Λεβάδ.) καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ.
Γρουντῆς Ἡπ. (Δωδών.)

γρουντιάζω ἐνιαχ. γρουντιάζω Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ.
Κουκούλ. Ξηροβούν. Πωγών.) Ἰθάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουντᾶ, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ γρουντᾶ,
καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἀζω.

1) Γρουντιάζω 1, βολιάζω 3, σχηματίζω θρόμ-
βους ἢ κόμβους Ἡπ. (Βίτσ. Ζαγόρ. Κουκούλ. Ξηροβούν.)
Ἰθάκ.: Δὲν τ' ἀνάδιφες τοῦ κουρκούτ' κὶ γρουντιάσι Βίτσ.
Κάπου δὲν τοὺν ἀνακάτιφα καλὰ τοὺν τραχανᾶ 'ς τοῦ
βράσ'μου κὶ γρουντιάσι Κουκούλ. Ἀνακάτιφ' τοῦ κουρ-
κούτ' νὰ μὴ γρουντιάσ'! Ζαγόρ. Συνών. βλ. εἰς λ. γρουν-
τιάζω 1. 2) Κυρτοῦμαι ὑπὸ τοῦ γήρατος ἐνθ' ἄν. β)
Κοιμοῦμαι γρουντᾶ, δηλ. συνεσπειρωμένως Ἡπ. (Πω-
γών.) : Ἀκόμα δὲ γρουντιάσ' ὁ γέροντας :

γρουντιάσμα τό, ἐνιαχ. γρουντιάσμα Ἡπ. (Πωγών.)
Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γρουντιάζω.

Ἡ ἐνέργεια καὶ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ γρουντιάζω,
τὸ ὅπ. βλ.

γρουντιῖδι τό, ἐνιαχ. γρουντιῖδ' Μακεδ. (Κοζ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουντᾶ.

Παχύρρευστος οὐσία πεπηγμένη ἢ πλήρης θρόμβων (πβ.
γρουντᾶ 2) ἐνθ' ἄν.: Κρουντιῖδ' γίν'γι τοῦ γιαούρτ'
Μακεδ. (Κοζ.)

γρουντος ἐπιθ. ἐνιαχ. γρουντους Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρουντᾶ.

Ἐπὶ ἐρίου, βραχύ, οὖλον καὶ σκληρόν, ἐνθ' ἄν.: Τοῦ
γρουντου τοῦ μαλλὶ δέ γὰρ γιὰ τίποντα Εὐβ. (Ἀκρ.) β)
Κατ' ἐπέκτασιν, τὸ πρόβατον τοῦ ὁποίου τὸ ἔριον εἶναι ὡς
ἀνωτέρω ἐνθ' ἄν.: Τοῦ μαλλὶ τ'ς γρουντᾶς τ'ς βάκρινας νὰ
δου βάλ'ς χώρια Εὐβ. (Ἀκρ.)

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ τὸν τύπ. Γρουντος Ἀθῆν.

γρουντιά ἡ, Π. Βλαστ., Ἀργῶ 302, 337 — Λεξ. Δη-
μητρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γρουντιάζω καὶ τῆς παραγωγ.
καταλ. -ι ἀ.

Ὁ γρυντισμὸς ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Σὰ νυχτώσῃ 'ς τὰ καντούνια καὶ ὑπνιστοῦνε τὰ σπαρτά,
δρασκελῶντας σὰν ἀγρίμι μὲ γρουντιά κὶ ἀνταραμὸ
τρέχει ὁ Χάρος μακελλάρης, ματωμένος καὶ λεβδὸς
(λεβδὸς = μελανιασμένος, κατάχλωμος) Π. Βλαστ., ἐνθ'
ἄν. 302. Συνών. γρουντιάξιμο, κρουντιάξιμο, σκουντιάξιμο,
σκουντιάξιμο. β) Γόγγυσμα, μουρμούρισμα Λεξ. Δημητρ.

γρουντιάξιμο τό, Κεφαλλ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γρουντιάζω καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ι ἀ.

Γρουντιάξιμο, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.

γρουσουζάγρα ἡ, Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) γρουσουζάγρα
Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ά γρ α.

Ἡ κακοτυχία ἐνθ' ἄν.: Μεγάλη γρουσουζάγρα μᾶς ἦρθε
τῷ γακομοίρῳ ἐδὰ-ἐδὰ Κρήτ. Συνών. ἀναποδιὰ 1γ,
γρουσουζιά 2.

γρουσουζάνθρωπος ὁ, Λεξ. Δημητρ. γρουσουζάν-
θρωπος Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς καὶ τοῦ οὐσ. ἄνθρω-
πος.

1) Γρουσουζῆς 1, τὸ ὅπ. βλ., Λεξ. Δημητρ.

2) Γρουσουζῆς 3, τὸ ὅπ. βλ., Ρόδ.

γρουσουζεύω, ὀγρουσουζεύω Κρήτ. (Κίσ.) Λεξ.
Μπριγκ. γουρσουζεύω Κρήτ. Κύπρ. ὀγρουσουζεύω Κρήτ.
(Νεάπ.) γουρσουζεύου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) ὀγρουσ-
ζεύου Μακεδ. (Θεσσαλον.) γρουσουζεύω κοιν. γρουνδουζεύω
Πελοπ. (Βερεστ.) γρουσουζεύου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)
κ.ά. γρουσουζεύω Ἀνδρ. Κρήτ. γρουσουζεύω Κ. Μπαστ.,
Ἀλιευτ., 116 βουρσουζεύω Κύπρ. Μέσ. γρουσουζεύομαι
Ἀνδρ. Μετοχ. γρουσουζεμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γρουσουζῆς.

1) Ἐπιφέρω, προσάπτω διὰ τῆς ἐμφανιστέως μου ἢ διὰ
λόγων κακοτυχίαν εἰς τὴν ἐκβασιν ἔργου τινὸς κοιν. : Πᾶψε
καὶ μοῦ γρουσουζεύεις τὴ δουλειὰ μὲ τὴ γκρίνια σου κοιν.
Τὸν εἶδα πρωτὶ-πρωτὶ μπροστά μου καὶ μοῦ γρουσουζέψε τὴν
ἡμέρα Ἀθῆν. Μὲ γρουσουζέψες, ἄμα ἦρθες Ἀνδρ. Δὲ
βρέπει νὰ δόνε γλέπουμε τὸ πρωὶ πού σηκωνόμαστε, γιὰτὶ
θὰ μᾶς γρουνδουζέψη οὕλη τὴν ἡμέρα Πελοπ. (Βερεστ.)
Μὴ δόνε ξανοίγης, γιὰτὶ τότε γρουσουζεύεις καὶ δὲ σκοτώ-
νει πρᾶμα (=τίποτε) λέγεται ἐπὶ κυνηγῶν Κρήτ. Ἐγρου-
σουζέψες τονε, γιὰ 'κειονὰ δὲν ἐσκότωσε τὸ λαγὸ αὐτόθ. ||
"Ο,τι καὶ νὰ δῇ τ' ἀμμάτι τζῆ τ' ὀγρουσουζεύει καὶ γῆ
χαλᾶ γῆ μαθαίνεται Κρήτ. (Κίσ.) — Πιότερο ὅμως ἀπ' ὅ-
λα 'κεῖνος ὁ λόγος τοῦ εἰρηνοδίκη, πὼς κάθε μέρα θὰ τοῦ
γρουσουζέψε τὴ δουλειὰ μὲ ρωτήματα καὶ παραγγελίες
πού λογαριάζονται γρουσουζιά ἀπὸ τοὺς φραῖδες, βούζε-
στὰ ἀφτιά του σὰ φοβέρα Κ. Μπαστ., Ἀλιευτ., 116. Φρ.:
Μὴ γρουσουζεύης (μὴ κακομελετᾷς) Μύκ. Συνών. γρουν-
σουζιά 1 αἶνω. 2) Διάγω ἐν ὀκνηρίῳ, καθίσταμαι ὀκνη-
ρὸς Κρήτ.: Ἐγρουσουζέψε ἀπὸ τὴ δεβελιά καὶ δὲν εἶναι
μόνο γιὰ νὰ τρώῃ. Νὰ 'ναι ὁλωνῶν τὰ κοπέλια 'ς τὴ φωτιά
κ' ἐμένα τὸ δικό μου νὰ κάθεται νὰ γρουσουζεύῃ ἔπαι,
μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ (δὲν εἶναι μόνο = δὲν εἶναι
παρὰ μόνο). 3) Παρεκκλίνω ἠθικῶς, κακοσυνηθίζω, κακο-
μαθαίνω Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.)—Χ. Παλαῖς., Τὸ παράπ.
τοῦ τσουροῦ, 7: Ἐγρουσουζέψε καὶ δὲν ἔχει 'νεμαζωμὸ 'ς τὸ
σπίτι Κρήτ. Νὰ φρουδιάσης τὴ μάδρα ἀπὸ 'κεὰ πού πη-
δοῦνε, γιὰτὶ δὰ πορίσουνε πάλι ἀπόψε καὶ γρουσουζέψανε
ὁλότελα (νὰ φρουδιάσης = νὰ φράξης μὲ κλάδους) αὐτόθ.
Σῆμιρα ἀκρίβεια πούλλη κ' ἡ κόσμους ὀγρουσουζέψιν Θεσ-
σαλον. || Ποίημ.

Γιὰτὶ ὁ κόσμος ὥσπου πᾶ' πολ-λά 'ν' νὰ γουρσουζέψη
τ'σ' ἢ πίστη μας πού 'ν' ἢ ὀρθὴ τέλεια 'ν' νὰ πατ-τα-
λέψη

(πολ-λά 'ν' νὰ = πολλὰ ἐνὶ νὰ = πολλὰ θὰ) Χ. Παλαῖς.,
ἐνθ' ἄν. 4) Μέσ. αὐτοπαθ., ὀργίζομαι Ἀνδρ.: Μὴ γρου-
σουζεύεσαι! 5) Βρωμίζω, λερώνω Κρήτ. (Κίσ. Νεάπ.
κ.ά.): Ἐβήκανε οἱ ὀργιθες 'ς τὸ σπῖτι καὶ μοῦ τ' ὀγρουσου-
ζέψανε μὲ τσί κοντσουλῆς Νεάπ. β) Καθίσταμαι βρώμικος

Κρήτ. (Κίτ. κ.ά.): 'Ο γρουσουζης εἶδ' ἀπὸ γέρας, κακο-
οῖζιζε! Κίτ.

γρουσουζης ἐπίθ. οὐ γρουσουζ'ς Θράκ. (Μάδυτ.) ὀγρου-
σουζης Καππ. (Σίλατ.) Κρήτ. (Κίτ. Νεάπ.) Λυκ. (Λιβύσσ.)
Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Μπριγκ. Θηλ.
ὀγρουσουζαίνα Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ὀγρουσουζης Κρήτ.
(Μόδ.) ὀγρουσουζ'ς Θράκ. (Σηλυβρ.) Προπ. ('Αρτάκ.)
ὀγρουσουζ'ς Καππ. (Δίλ.) ὀγρουσουζης Πόντ. (Κερασ.
Χαλδ.) γουρσουζης πολλαχ. ὀγρουσουζης Κρήτ. (Νεάπ.)
γουρσουζ'ς Βιθυν. (Πιστικοχ.) 'Ηπ. Θεσσ. Θράκ. (Αἶν.
Μάδυτ. Σηλυβρ.) 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Πάρ. (Λεῦκ.) Προπ.
(Πάνορμ.) γουρσουζ'ς Λέσβ. (Πάμφιλ.) γουρσουζης Κύπρ.
βουρτσουζης Κύπρ. γουρσουζης 'Ηπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.)
Θεσσ. (Χάσ.) Μεγίστ. Πελοπν. (Γορτυν.) γουρσουζης 'Ηπ.
(Κουκούλ.) Πόντ. ('Αντρεάντ.) γουρσουζης 'Ηπ. (Ζαγόρ.
Κουκούλ.) 'ουρσουζης 'Ηπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) Νάξ. ('Α-
πύρανθ. Βόθρ.) 'ουρσουζ'ς Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θεσσ.
('Ανατ. κ.ά.) Μακεδ. (Βέρ. Δεσκάτ. Θεσσαλον. Καστορ. Σιάτ.)
'ουρσουζης 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βλάστ. Γρεβεν. Δρυμ.
'Εράτυρ. Κοζ.) 'ουρσουζ'ς Μακεδ. (Βλάστ. Σέρρ.) Οὐδ.
'ουρσουζ'ς Μακεδ. (Λαγκαδ.) γρουσουζης κοιν. γρου-
σουζ'ς Θεσσ. ('Αργιθ.) Μακεδ. (Βέρ.) Προπ. (Μηχαν.)
γρουσουζης Πόντ. γρουσουζ'ς Σύμ. ὀγρουσουζης Κρήτ.
(Μεραμβ. Μονοφάτ. κ.ά.) κρουσουζης 'Αμοργ. γρουσουζης
Αἶγιν. Εὔβ. (Βρύσ. Κάρυστ.) 'Ηπ. (Κοκκιν. Πάργ.) Κάσ.
Κρήτ. ('Ηράκλ. κ.ά.) Κύθν. Πελοπν. ('Αναβρ. Γαργαλ. Κα-
λάβρυτ. Μαζαίικ. Σουδεν.) Ρόδ. — Δ. Καμπούρογλ., 'Αθη-
ναῖκ. Διηγ., 50 γρουσ-σουζ-ζης Κῶς (Πυλ. κ.ά.) γρουσου-
ζης 'Ηπ. (Μαργαρίτ.) γρουσουζ'ς Σάμ. (Μαραθόκ.) Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) γρουσουζ'ς Κάρπ. Σύμ. γρουσουζης 'Ηπ.
(Ξηροβούν.) Πελοπν. (Σουδεν.) γ'σουζ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.)
γ'σουζης Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *ugursuz* = ὁ προξενῶν ἀτυχίαν, ὁ
δυστυχής.

1) Ὁ διὰ τῆς παρουσίας του φορεὺς κακῆς τύχης, ὁ δυσ-
οίωνος, ὁ ἀπαίσιος, ὁ βάσκανος κοιν. καὶ Καππ. (Δίλ. Σίλατ.)
Πόντ. ('Αντρεάντ. Κερασ. Χαλδ.): Γρουσουζης εἶναι, ἅμα
τὸν ἀνταμῶσω δὲ βλέπω καλὴ μέρα κοιν. Γρουσουζα μέρα
σήμερα κοιν. Μὴ δόνε βάλης 'ς τὸ σπῖτι σου, γιατί 'ναι
γρουσουζης Κρήτ. (Μουστάκ.) Μὴ δόνε βάλης νὰ σοῦ κάμη
τὸ ποδαρικό τῇ βρωτοχροιά, γιατί 'ναι ὀγρουσουζης Κρήτ.
(Νεάπ.) Τέτοια 'ουρσουζα γυναῖκα δὲ βάζουν ἰγὼ 'ς τοῦ
σπῖτι μ' Μακεδ. (Σέρρ.) Αὐτὸς εἶν' ὀγρουσουζης καὶ δὲ
δόνε θέλω 'γὼ νὰ μοῦ κάμη ποδαρικό Κρήτ. (Μονοφάτ.)
'Ηρτεν ὁ γρουσ-σουζ-ζης κι ἤκαμέμ μου ποδαρικόν,
εἶνδα μέρα σήμερις Κῶς. Ὁ γουρσουζης σῖτ'α μπαίτ' 'ς
ἐναν σπῖτ' ἀπέσ', ἐκείνο τὸ σπῖτ' χαίτ' 'κ' ἐχ' (χαίτ' = προ-
κοπή) 'Αντρεάντ. Εἶναι γρουσουζα γυναῖκα Κρήτ. ('Ηρά-
κλ.) Αὐτὸς εἶναι γρουσουζης, μόνου φασκέλωσέ τονε,
ἅμα σοῦ *badā* (= συναντᾷ) Νάξ. (Γαλανᾷδ.) 'Εσύ 'σαι
ὁ γρουσουζης καὶ γιὰ 'κεινὰ δὲν ἐσκοτώσαμε κιανένα λαγὸ
Κρήτ. (Σητ.) Εἶν' γ'σουζ'ς ἀνθρουπους αὐτὸς, τίρα μὴ σ'
ἰδῇ τοῦ προνί, π' θὰ πᾶς 'ς τοῦ ἄν'νι Στερελλ. (Αἰτωλ.)
Εἶναι γρουσουζης, δὲν τὸν θέλουν 'ς τὴ δουλειά μου Εὔβ.
(Βρύσ.) Γρουσουζ'ς πού 'σαι! Ἀπ' ὧς ἤρτες *kod-dá*
μου, 'ἐν ἡδ-βορῶ 'ὰ πάρω χαρτωσά! Σύμ. Τ' ἄλογον π' μὴ
ψόφ'σιν, πῆρα δὸν ἀπ' αὐτὸν τὸν γουρσουζ' Βιθυν. (Πι-
στικοχ.) Γουρσουζ'κον χέρι ἦταν, ὄντα μᾶς πῆραν τοῦ κα-
τσίτ' 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Μωρὴ κοφοπτέρνα, γρουσουζα, πού νὰ
φίης τσαὶ νὰ μὴ ξαναῦρίσης, στρίγλα! Κάσ. Φύγε ἀπὸ

'δῶ, γρουσουζα, κ' ἔχω σήμερα τὰ γενέθλιά μου! Δ. Καμ-
πούρογλ., 'Αθηναῖκ. Διηγ., 50. «Σιμὰ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα ὁ
κόσμος τὴν εἶχε διὰ γρουσουζα, διὰ γουρνοπόδαρην. Ἄμα
ἐπρόκειτο νὰ ἀποπλεύσῃ καμμία βάρκα ἢ κανένα καὶ καὶ
ὁ καραβοκύρης ἢ οἱ σύντροφοι τὴν συνήντων εἰς τὸν δρόμον,
ἐγύριζαν ὀπίσω καὶ ἀνέβαλλον τὴν ἀναχώρησιν» Α. Πα-
παδιαμάντ., Χριστοῦγ. Τεμπέλη, 34. || Παροιμ. Γουρσοί-
ζην ἔχεις τζαὶ προφήτηγ γυρεῖς; (ἀφοῦ ἔχεις παρὰ
τὸ πλευρόν σου γρουσουζή ἀνθρωπον, δὲν ἔχεις χρεῖαν
προφήτου διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν κακοδαιμονίαν σου) Κύπρ.
Συνών. γουρνοποδόδαρος 2, γρουσουζι-
κος 1, γρουσουζλαμάς, κακοπόδαρος, κα-
κοσήμαδος, κατσικοπόδαρος. Ἀντίθ. γουρ-
λῆς, γουρλιδικός, τυχερός. 2) Ὁ κακώτυχος,
ὁ ἀτυχής σύνθηθ. : Γρουσουζης ἄδρωπος εἶναι! 'Ηπ. (Χι-
μάρ.) Τοῦτος δὰς πού πέθανε, ὁ γουρσουζης, ἦτανε σύντε-
κνός σου Κίμωλ. Εἶν' γουρσουζης αὐτός, δὲν κάμ' π'θινὰ
προκ'πῇ 'Ηπ. (Ζαγόρ.) Π'δὲ μ', εἶτ' τυχ'ρός ἦσ'ναν ἀ-
πόψ' εἶτ' γ'σουζ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Εἶναι πολὺ γρου-
σουζης ὁ Γιάννης, προκοπῇ δὲ βορεῖ νὰ κάμη Πελοπν. (Καρ-
δαμ.) 'Ε, τὴχ γρουσ-σουζ-ζα, πάλιν γόρην ἤκαμε! Κῶς ||
Γνωμ. Ὁ γρουσουζης κάλλιον του νὰ μὴ γεννιέται Ἀμοργ.
'Ο 'ουρσουζης ἀνθρωπος εἶναι 'ουρσουζης παδοῦ Νάξ.
(Ἀπύρανθ.) || Ἄσμ.

'Α, βρε γρουσουζικο παιδί, | πού δὲν ἐχάρηκες ζωὴ
καὶ νεῦτα καὶ καλὸ γαιρὸ

(ἐκ μοιρολ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) β) Ὁ κακομοίρης, ὁ ἀ-
τυχής, ὁ δύστηνος, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ἐκφράσεως συμπαθείας
σύνθηθ. : Βρε τὸ γρουσουζη, τί ἔπαθε! 'Α, μωρὴ γρουσουζα,
τί σὲ βρῆκε! σύνθηθ. Ἄλλοι, γρουσουζα, δὲ νοιώθεις! (=δὲν
προσέχεις, καημένη) Μύκ. Εἶχε ἀναμαλλιαστὴ ἡ γρουσουζα
ἀπὸ τὸ κακὸ τῆς, πού ἐδήκασι τὰ γίδια καὶ τῆς ἐφάσι τίς ἐλμές
Πελοπν. (Λάγ.) 3) Δύστροπος, ἀπειθής, ἀδιάντροπος, μοχθη-
ρός, κακὸς Αἶγιν. Ἀνδρ. Εὔβ. (Βρύσ.) 'Ηπ. (Κουκούλ.) Θεσσ.
Θράκ. (Αἶν. Σουφλ.) Καππ. (Σίλατ.) Κίμωλ. Κρήτ. Κύθν.
Κύπρ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Κοζ. Λαγκαδ.
Σιάτ.) Νάξ. (Γαλανᾷδ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Ξεχώρ.) Προπ.
(Ἀρτάκ.) Ρόδ. Χίος — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Δημητρ.: Τέτοιους
γουρσουζης πού 'ν' αὐτός, δὲν τρώει ψουμὶ μὴ τζουμπάνον
Κουκούλ. Ἀι νὰ κουρεύεσαι, μωρ' γρουσουζη! Γαργαλ. Ἀ-
δικο νὰ τσῇ λάχη τσῇ γουρσουζας! Κρήτ. Δὲν δού δούδω
γιατί 'ναι γουρσουζης Κρήτ. Τὰ 'ουρσουζ'κα τὰ λειαν'τ'σ'-
κούρια πᾶνι κι πειράζουν τὴ βρούσ' (λειαν'τ'σ'κούρια = τὰ
μικρὰ παιδιὰ) Σιάτ. Κεῖνα τὰ 'ουρσουζ'κα τὰ οὐρνίθια σ'
πλάνταζαν 'πού τοῦ προνί νηστικά Λαγκαδ. Ὁ σπουλλός
ὁ γρουσουζης ἀλύχταε ἄβαβα ὁλονυχτίς (ἄβαβα = χωρὶς
διακοπὴν) Ξεχώρ. Αὐτὴ εἶναι μιὰ γρουσουζα! Κύθν.
'Ουρσουζης ἄθρουπους Κοζ. Γρουσουζικο κοπέλι εἶναι
αὐτὸ Γαλανᾷδ. || Παροιμ. Τὸ καλὸ ἀρνὶ βυζαίνει δύο μαν-
νάδες, τὸ γρουσουζικο οὔτε τὴ μάνα του (ὁ εὐπροσήγορος
καὶ καλὸς πολλὰ κερδίζει, ὁ δύστροπος καὶ κακὸς δὲν εὐερ-
γετεῖται οὔτε παρὰ τῶν οἰκείων του) Αἶγιν. || Ἄσμ.:

Πόντικας οὐ κατρατσάρης | κ' ἡ γάττα ἡ γρουσουζα
ἀνακάτουσαν τοῦ γνέμα

(κατρατσάρης = ἄτακτος) Σουφλ. β) Ἐπὶ αἰγοπροβά-
των, τὸ ζῶον τὸ ρέπον πρὸς ἀρπαγὴν τροφῆς καὶ ἐξ ἐ-
σπαρμένου ἀγροῦ Δ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Γρου-
σουζα αἶγα Δ. Κρήτ. Χρουσουζικο γίδι Καλάβρυτ. Συνών.
λεῖξο υρο, λειχοῦδης. γ) Καὶ μεταφ., ἐπὶ ἀνθρώ-
που ρέποντος πρὸς τὴν κλοπὴν Κρήτ. ('Αβδοῦ): Μαδάλω-
σε τὴ βορτέλα, νὰ μὴ βεράση κανεὶς γρουσουζης. 4) Ὁ ἀν-

